№ 7 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1956

Перець

Мал. БЕ-ША

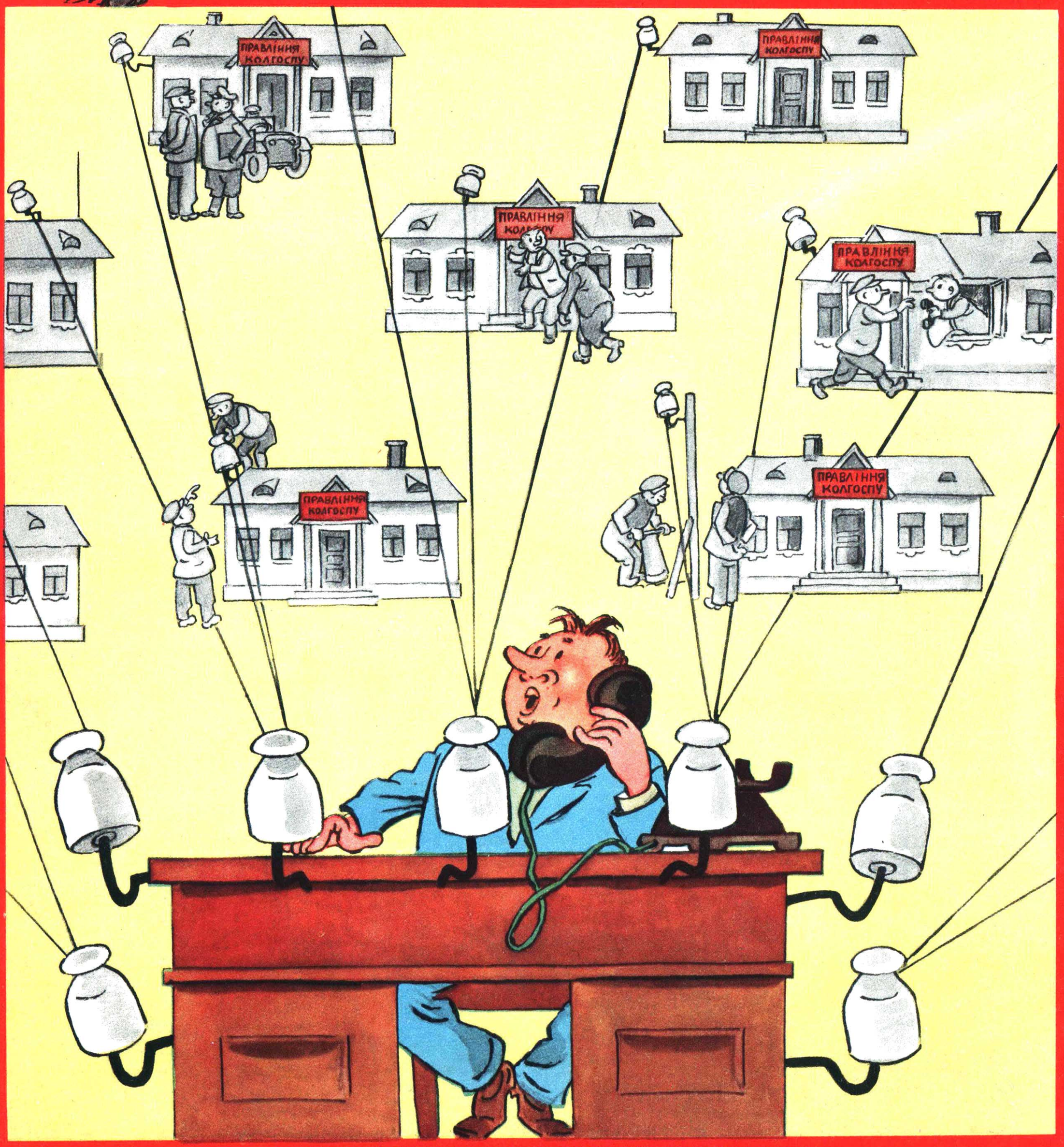

СХЕМА КЕРІВНИЦТВА ДЕЯКИХ РАЙОННИХ КЕРІВНИКІВ

І ТАК ЧАСОМ КЕРУЄТЬСЯ...

Мал. С. САМУМА

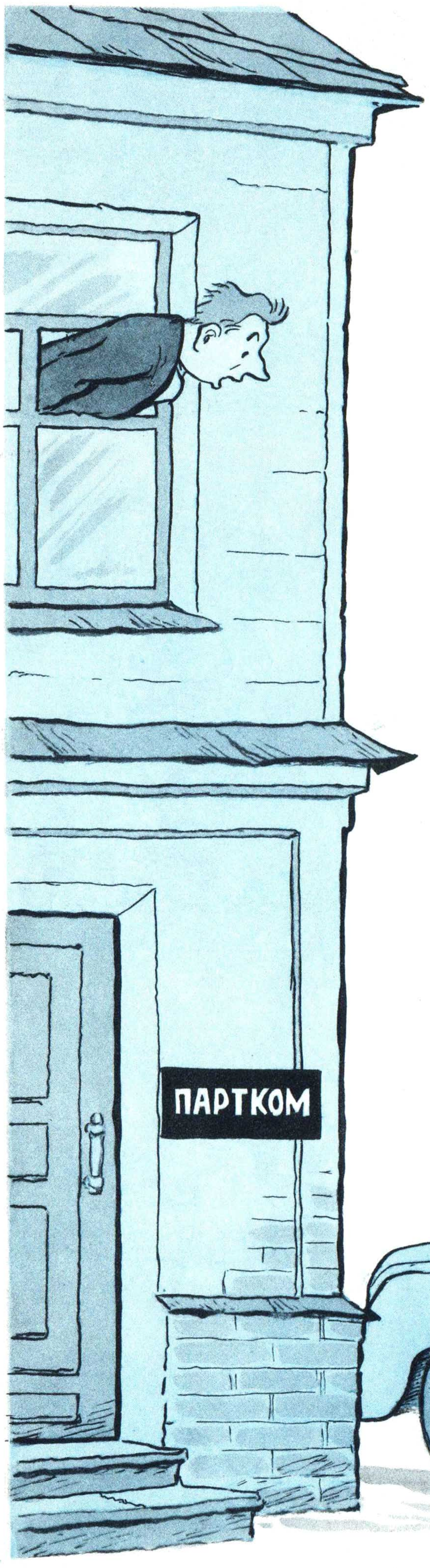

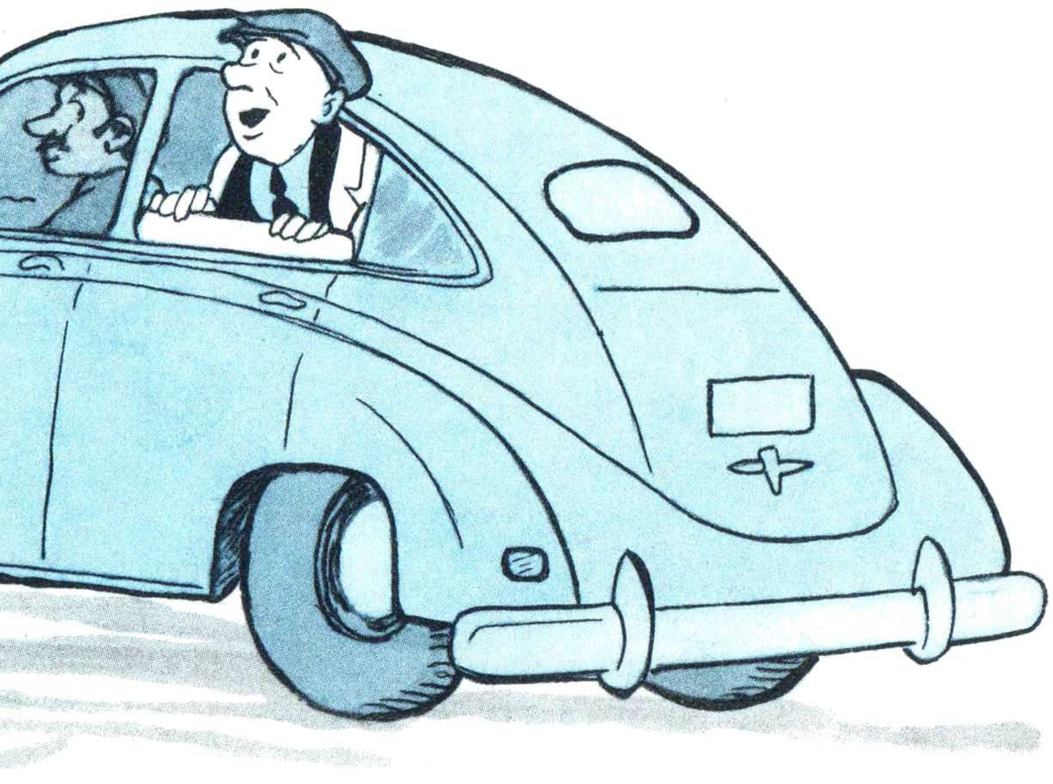

— Товаришу секретар, зайдіть, будь ласка, до нас.
— Що? Не чую! Приїжджай до райкому, там поговоримо...

Директива про ЛІРИКУ

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорогий Перче! Просимо тебе зареєструвати видатні відкриття в галузі літературознавства, зроблені нещодавно заступником міністра культури УРСР тов. Білозубом, В. Г. Цінність його наукової роботи підвищується тим, що її написано в оригінальній формі — у вигляді директивного листа № 3575-по від 26 травня 1955 року.

Завдяки цій формі згаданий трактат набуває особливої ефективності: своїм глибокодумним і дотепним теоретичним висновкам автор одразу «дає хід», без будь-якого бюрократизму запроваджує їх у життя.

Навряд чи можуть скромні слова нашої анотації передати всю велич сміливого польоту теоретичної думки т. Білозуба. Ми вкажемо лише на вихідну точку, з якої ця думка, так би мовити, стартує: поезія, як така, в принципі, явище терпиме; пописувати вірші т. Білозуб нікому не забороняє, а, навіть, припускає, що їх можна друкувати. Однак, шановний дослідник вважає, що у питаннях форми сучасні поети в значній мірі розбестились і дозволяють собі неприпустимі речі.

Серйозно підозрюючи лукавих жерців Аполлона у надмірній меркантильності, т. Білозуб пропонує встановити за ними невсипущий контроль, б'ючи карбованцем кожного, хто насмілиться порушити класичні традиції у розташуванні на папері віршованого тексту. Своїм листом т. Білозуб ніби каже поетам: «Пишіть, експериментуйте, можете пустувати пером скільки завгодно! Але — за власний рахунок! Подивимось, чи надовго вас вистачить...».

Передбачаючи всі можливі хитрощі, за допомогою яких найліричніші поети можуть обдурити бухгалтерію, т. Білозуб наказує платити їм гонорар не за ті віршовані рядки, які вони самі вигадують, а за визначений видавничими працівниками, так званий «ритмічний рядок»:

«Стихотворный материал (рифмованные, белые, ломанные или интонационные стихи) подсчитывается по числу стихотворных ритмических строк.

Внутренние рифмы (цезуры) на подсчет строк не влияют».

Добре сказано! І головне — свіжо та оригінально: адже до цього часу теорія поетики не знала такого терміну, як «ламаний вірш», а цезурою чомусь вважала паузу всередині або наприкінці рядка, а зовсім не внутрішню риму, як це тепер нам пояснив т. Білозуб!

Оскільки зараз, відповідно до листа № 3575-по, працівники рахівничої справи — бухгалтери, калькулятори, касири безпосередньо залучаються до розв'язання специфічних проблем поезії, ми вважаємо, що варто було б провести для них спецсемінар, під керівництвом т. Білозуба. Адже іще трапляються серед цього контингенту диваки, які не можуть розібратись, що саме впливає на підрахунок рядків не тільки у віршованому матеріалі поета Верхарна, Е., але й у багатьох поетичних текстах нашого сучасника Тичини, П. Г. Вони не згодні вважати за один «ритмічний рядок» таке:

Арфами, арфами —
золотими, голосними обізвалися гаї,
Самодзвонними:
Йде весна,
Запашна,
Квітами-перлами
Закосичена...

Вони не знають також, як провести нарахування гонорару, навіть за ті рядки Уїтмена, У., які, за своїм змістом, співзвучні т. Білозубові, В. —

...Ніяких заперечень! Вони не допоможуть вам: я знаю все
і виведу вас на чисту воду!

Треба також ударити по конторщиках, для яких незрозуміло, як визначити ритмічний рядок у віршованих п'єсах, де він розбитий на кілька окремих реплік, розподілених поміж різними персонажами.

Високо оцінюючи наукове значення листа т. Білозуба, ми, дорогий Перче, зовсім не схильні перехвалювати автора, а тому спробуємо спинитись і на окремих недоліках його твору. Власне, у цьому листі є лиш одна вада: він суперечить діючому у нас законові про авторське право, законові, який прийнятий урядом і може бути змінений лише ним. Проте цей недолік не послаблює враження від листа № 3575-по; оскільки деякі наші видавництва зі зворушливою оперативністю вже здійснюють його настанови. Це зрозуміло: треба встигнути перебудувати свою систему взаємин з авторами, бо щодня від заступника міністра можна чекати нових керівних вказівок: про скасування розбивки п'єс на акти або про приймання романів і повістей не за кількістю друкованих аркушів, а на кілограми (звичайна річ, — нетто, без палітурки!). Запровадження таких заходів було б логічним продовженням теоретичних відкрить видатного літературознавця.

Ми вважаємо, дорогий Перче, що, навіть не чекаючи на опублікування цих нових робіт т. Білозуба, можна вже сьогодні вшанувати його належними лаврами!

Дмитро БІЛОУС, Леонід ВИШЕСЛАВСЬКИЙ, Петро ДОРОШКО, Наталя ЗАБІЛА, Віктор КОНДРАТЕНКО, Микола НАГНИБІДА, Олександр ПІДСУХА, Григорій ПЛОТКІН, Володимир СОСЮРА, Василь ШВЕЦЬ, Ярослав ШПОРТА, Олекса ЮЩЕНКО.

Джанні Родарі

Джанні Родарі — сучасний прогресивний італійський письменник. Особливої популярності набули його дитячі вірші. Сповнені теплим гумором, вони вчать молодих читачів любити мир, свободу, працю, жити в дружбі з усіма народами. Викриваючи паліїв війни, письменник майстерно користується засобами гострої сатири.

Нижче друкуємо вірші Джанні Родарі в перекладі Миколи Лукаша.

Листівки з видами міст

Поштові листівки з видами міст
Купує в Італії кожен турист.

Ось Рим — Колізей, Капітолій і Форум...
Мілан із славетним готичним собором,
Ось Піза з своєю похилою вежею,
Венеція — краля з каналів мережею,
Ось Генуя — гавань, палаци блискучі,
Неаполь — затока, Везувій димучий...

Чудово! Прекрасно! Розкішні види!
А глянь за картинки — чи так воно
вийде?

Чи справді в Венеції тільки й роботи —
Гондоли ганять і співають без турботи?
Чи справді безжурні неаполітанці
Тільки те й знають, що гулі і танці?

Не вірю я чужим речам,
А вірю я своїм очам.
Дозвольте, синьйори, самому розглянуться
На всі ті міста — у натурі, без глянцю.
Хай сам подивлюся,
Хай сам я побачу,
Кому як живеться,
Хто скаче, хто плаче.
Хай сам я узнаю,
Хто як міркує,
Хто діло робить,
Хто байдикує,
Хто на роботу йде, не снідавши,
Хто спать лягає, не обідавши,
Та ще й на камені на голому,
Бо ніде прихилити голову...

Погляньте і ви за картинки, синьйори,—
Картинки веселі, життя суворе.

Третій, другий, перший клас

У третьому класі — тверді лавки,
Тут їдуть селяни й робітники;
Ось дві бабусі, у них сусідка —
Якась весела дебела тітка;
Вона без квитка провозить у кошику
Півника-співника й курку-кокошку.

У другому класі — м'які дивани,
Тут публіка «чиста» — панки, міщани;
Ось в окулярах інтелігент,
А ось бідовий торговий агент, —
Снує без угаву між пасажирами,
Сир рекламує якоїсь там фірми.

У першому класі ноги задер
Американський мільярдер:
«Італія гарний, країна ол-райт!
Скільки вам долар? Я забирайт».
Та провідник йому чемно й поважно:
«Пробачте, країна у нас не продажна».

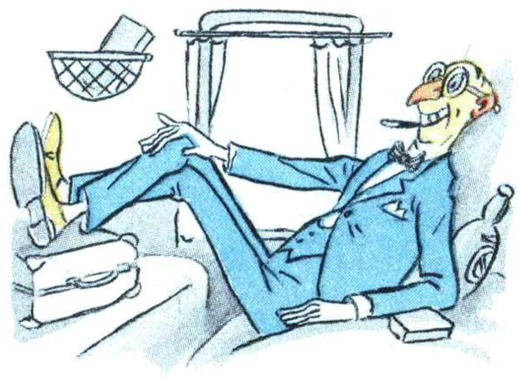

Старі речі

— Здоров був, дідусю! Куди ти й відкіль?
— Ходжу по дворах я, збираю утиль.
— І що ж там зібралось у торбі у тебе?
— Та мотлох усякий, що людям не треба:

Подерті ботинки, діряві галоші,
Піджак безрукавий, штани без холоші,
Щербатий чавунчик, іржавий каністр,
На самому споді — воєнний міністр...
Навіщо він здався, палій і громило?
Хіба що на мило!

Старий мулярь

В мене знаряддя — висок і лопатка,
В мене робота — камінна кладка.
Де вже я тільки
Не побував,
Хто знає, скільки
Домів змурував,
Скільки будинків, — палаців здорових,
Три- і п'яти- й десятиповерхових...
Може, штук двісті,
Може, штук триста, —
Якби в однім місці —
Було б ціле місто!

А що ж я маю з тієї праці?
Живу з старою в сирім бараці:
Вікна без шибок, дірява стеля,
Капає дощик нам на постелю...

От де на старості жить довелося —
Кращого місця мені не знайшлося.
Я все життя на людей працював, —
Чом же про мене ніхто не подбав?

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА.

Є ще немало «людей у футлярах», які цураються всього нового, передового. Вони працюють тільки за директивою. А деякі з них, навіть одержавши директиву, всю свою енергію спрямовують на те, щоб відписатися від живої справи.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

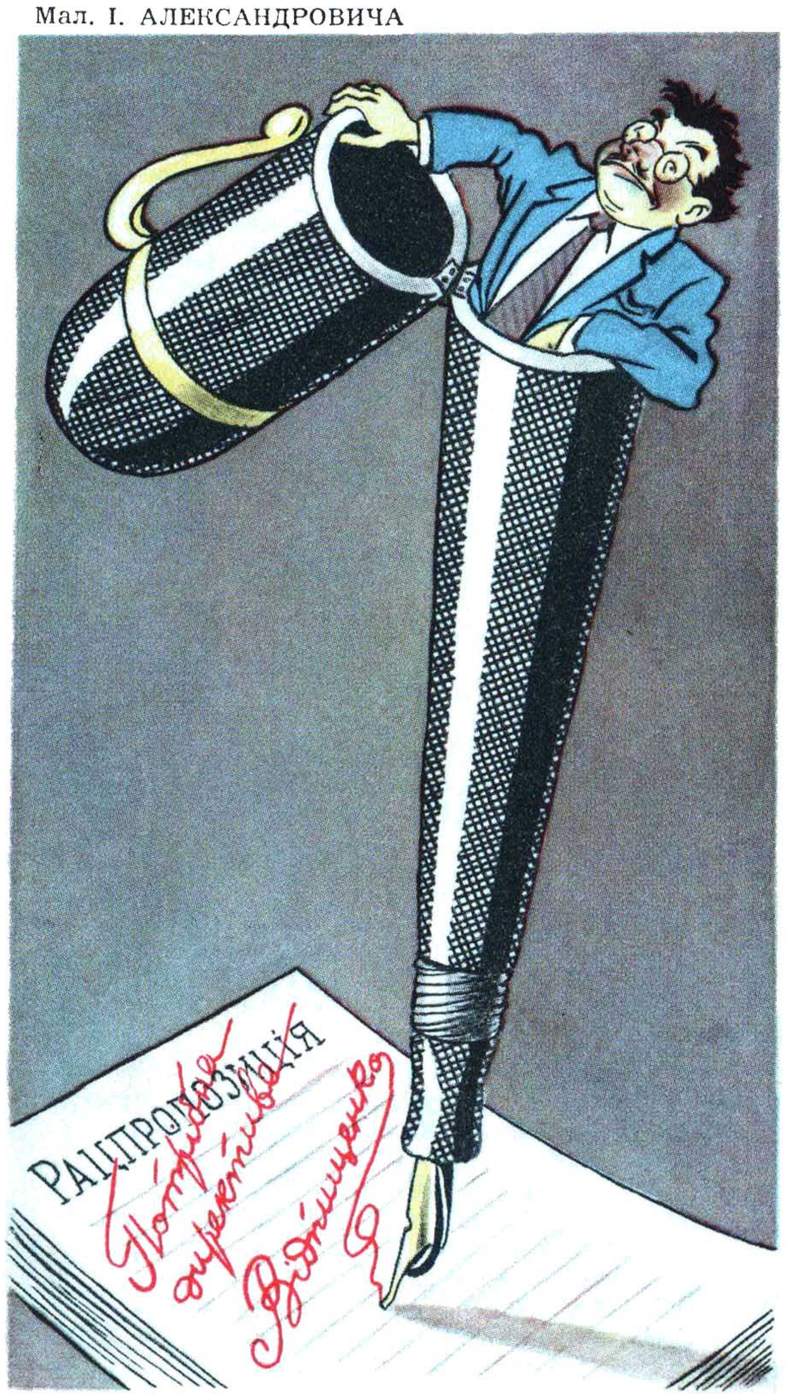

Людина у футлярі.

Ой, ви, ночі...

Давно глухівські ночі стали темними-темними, аж глухими. Ще в 1952 році районна газета «За перемогу» зробила була спробу внести трохи ясності в темряву:

**«Світи, електростанція!
Ми ж платим по квитанціях».**

Але електростанція лише поблимувала у відповідь, бо там, за свідченням газети, завжди, «як тільки в небі блимнуть зорі, щось обривалося в моторі»...

Аж через два роки привезли у Глухів новий двигун. Привезли, склали його в купу на подвір'ї електростанції та й почали терпляче ждати світла від тієї купи нового металу.

В ніч під новий, 1955 рік районна газета знову повернулася до питання про користь світла:

**«Побажаєм, щоб в нинішнім році
Світла станція більше дала, —
Не співати ж на кожному кроці:
«А нічка те-е-мна-я-а була!»**

І що ж? Не минуло й року, як до Глухова надійшла проектно-кошторисна документація на будівництво нової електростанції. «Діпросільелектро» надіслав усі робочі креслення, за винятком тих, які потрібні для спорудження приміщення електростанції й фундаменту під машини. А Сумський облвиконком, напевне, розраховуючи розтягти будівництво електростанції ще на сім років, з семисот тисяч карбованців виділив для того будівництва всього сто тисяч...

Лежить двигун на подвір'ї, не просто розібраний, а на всі боки розкиданий. І лунає в темряві глухівських ночей сумна пісенька:

**«— Ой, двигуне, двигуне,
Який ти ледащо!..»**

Двигун тут, звичайно, ні при чому. Він сам страждає від того, що безгосподарники глухівські й сумські перетворили електрифікацію Глухова на безнадійно темну справу.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

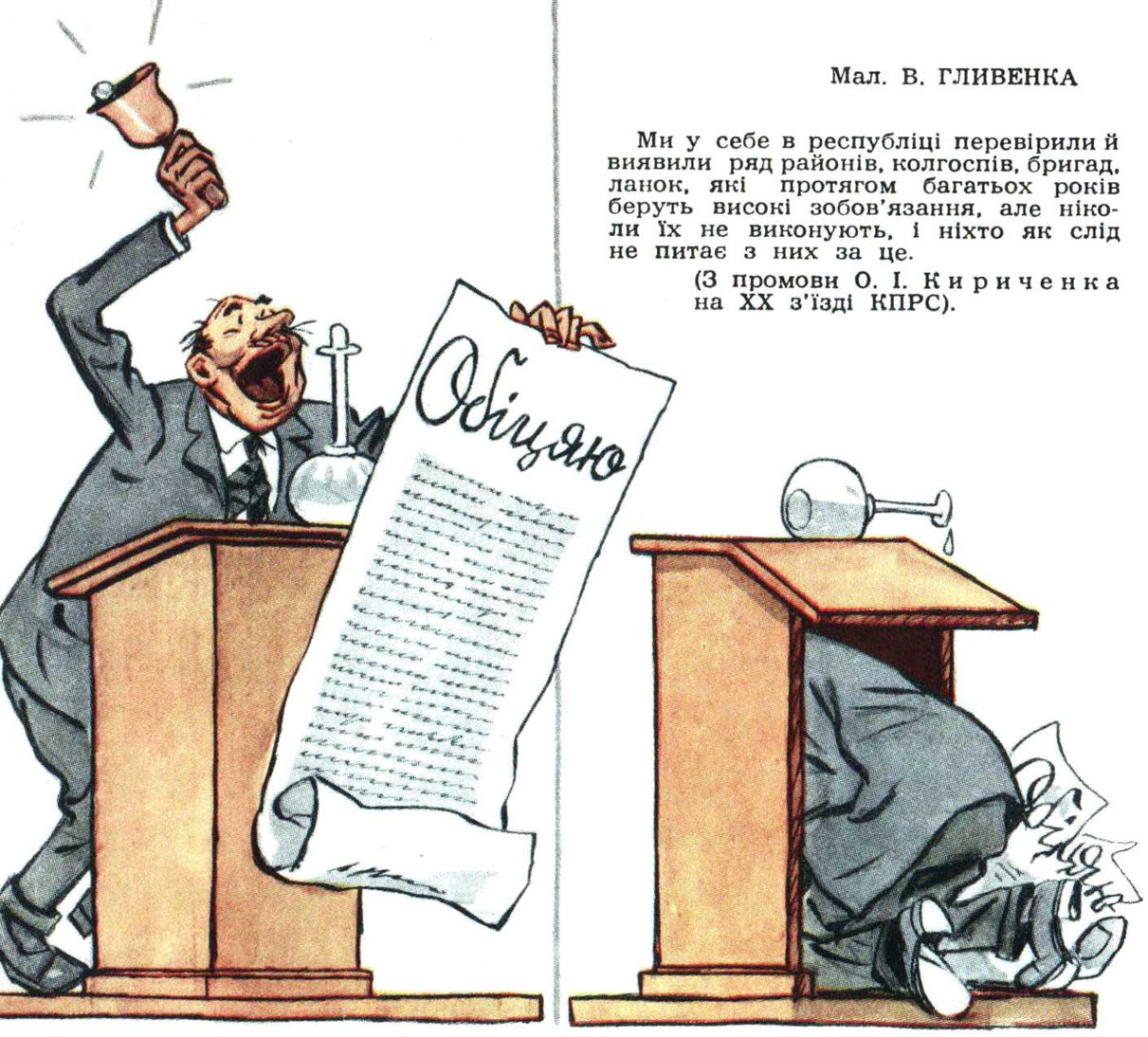

Ми у себе в республіці перевірили й виявили ряд районів, колгоспів, бригад, ланок, які протягом багатьох років беруть високі зобов'язання, але ніколи їх не виконують, і ніхто як слід не питає з них за це.

(З промови О. І. Кириченка на XX з'їзді КПРС).

Обіцяв, розпинався... **Віддзвонив — захований.**

В чотири рядочки

Молочко таскає Варка,
Щоб не бачив, часом, хтось...
Кого ж доїть ця доярка, —
Чи корів, чи свій колгосп?

Комірник наш на мишей
Списує по тонні;
Мабуть, миші в тій коморі
Великі, як коні.

В клуб звезли насіння хури,
Зайняли весь чисто.
Є тепера там культура,
Тільки... «масляниста».

Іван ГЛУШКО.

Мал. К. АГНІТА.

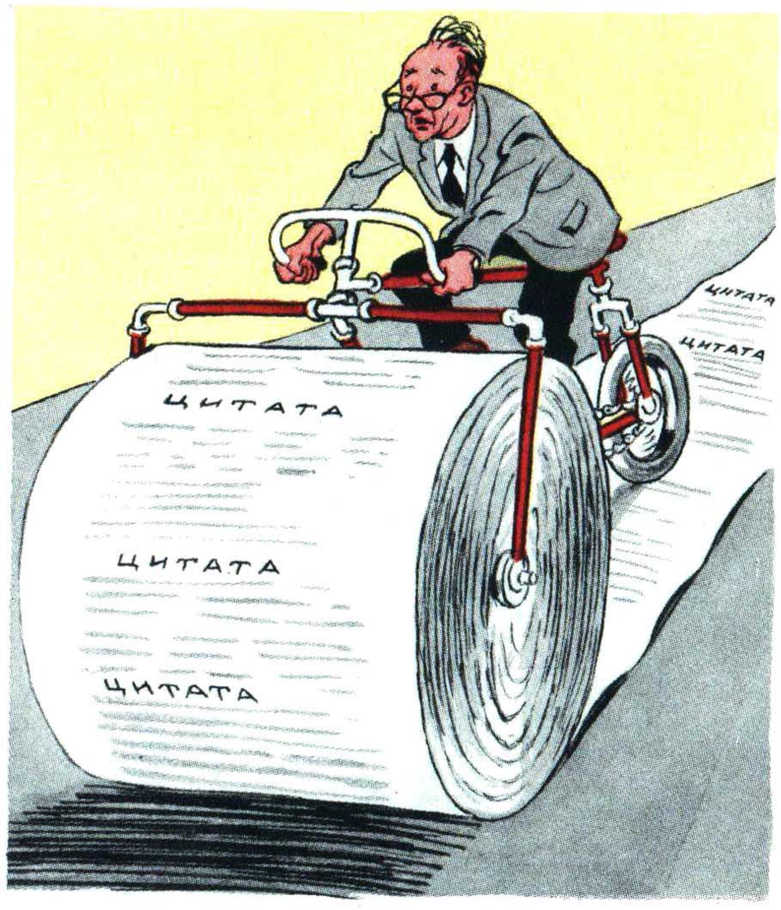

Цитатокат філософа Хоми Пронози.

МАМИНА ДОНЯ

Поблизу Києва в мальовничому курортному селищі Ірпені, на вулиці Мінеральній стоїть показний цегляний будинок — власність Івана Михайловича Авдієнка.

Хто в Ірпені не знає того Авдієнка?!

Усі знають. Адже Іван Михайлович чоловік не простий, а керівний — він директор майстерень, які ремонтують торфоагрегати.

Поки Іван Михайлович у майстернях заправляє, його дружина Ганна Антонівна теж не дрімає. Та як тут задрімаєш, коли стільки клопоту! Кабани, птахоферма — за всім треба ока. Та ще треба пильнувати, щоб квартиранти вчасно гроші сплачували. А їх же чимало — шість кімнат займають.

Маючи під ногами таку міцну базу, Ганна Антонівна уявила себе вельможною дамою і брутально поводиться з людьми. Своїх сусідів, робітників цегельного заводу, вона так величає, що й папір тих слів не витримає.

Але сусіди — люди лагідні, терплячі. Вони лише посміхалися, слухаючи пащекування бундючної «пані». Та ось вона викинула таке коліно, що не тільки сусіди, а все населення в Ірпені обурилось.

Ганна Антонівна — єдина дочка у матері. Колись, бувши ще маленькою Ганнусею, вона, тулячись до матусі, казала:

— Як я, мамо, виросту велика, то збудую гарний дім, і ти будеш жити в ньому. Я тебе дуже любитиму!

Ганнусині мрії здійснились: вона виросла і стала хазяйкою великого, красивого дому. Але свою стару матір вона й на поріг того дому не пустила. Коли мати з'явилася, дочка вилаяла її і виштовхала за ворота — іди, мовляв, геть з моїх очей!

Одна із сусідок дала притулок бабусі. Побачивши це, Ганна Антонівна опам'яталася. Вона покликала матір до себе і відвела їй такі апартаменти, як... сарай. Але невдовзі дочка знову опам'яталася і вигнала матір на вулицю.

Три роки підряд Ганна Антонівна збиткується над рідною матір'ю.

Може, тут потрібна судово-медична експертиза? Може, оця директорша не при своєму розумі? Але в такому разі директор Авдієнко навряд чи залишався б з нею наодинці. Ні, в даному разі можна сказати, що муж і жона — одна сатана.

Справа вже дійшла до міліції й до судових органів, та ніяка сила не в силі справитися з цією маминою донею.

Іван Михайлович Авдієнко носить високе звання члена партії і часто повчає підлеглих йому робітників, як їм на світі жити.

Ех, подивився б той Авдієнко на свої колеса — скільки бруду на них поналипало!

І. ШАРАПОВ.

Дорогі послуги

Ранній ранок. З репродуктора, поставленого на будинку вокзалу «Євпаторія-курортна», лунають бравурні звуки галопу, а згодом сонний голос диктора повідомляє, що за кілька хвилин прибуде швидкий поїзд Москва—Євпаторія.

Вздовж перону вишикувались квартирні агенти; їх більше, ніж зустрічаючих, адже ще рання-рань: трамваї не вийшли з парку, а автобуси завмерли на вихідній позиції біля диспетчерського пункту.

Важко відсапуючись усіма своїми кінськими силами, підходить швидкий № 17. Із вагонів виходять курортники і на них відразу ж налітають спритні агенти. До одної з прибулих підбігає високий, кремезний чолов'яга середніх років, вихоплює чемодан і починає жваву розмову.

Агент. Прошу вас, громадяночко! Дозвольте відрекомендуватися: агент квартпосбюро...

Курортниця. Чого, чого?

Агент. Квартирно-посередницького бюро артілі ім. Караєва... За невеличку мзду... Ні, ні! Не думайте! Все по прейскуранту, затвердженому відповідними інстанціями. З нашою досвідченою допомогою ви можете зняти квартирку з усіма...

Курортниця. Але ж...

Агент. Ніяких «але», громадяночко! Ми знаємо: кожний шукає по своїй кишені...

Курортниця. Але зрозумійте...

Агент. Розумію, все розумію, моя мила. Ближче до діла! У нашому розпорядженні комфортабельні кімнати, веранди, оповиті виноградом, а є й фанерні альтанки різних розмірів, балкони, горища, нарешті — місця під деревами...

Курортниця. Але ж зрозумійте...

Агент. Розумію, чудесно все розумію. За скільки? Є, звичайно, і за тисячу або й більше, але це не всім підходить. Можна й поскромніше — так карбованців за п'ятсот — шістсот.

Курортниця. Ага!..

Агент. От бачите, голубонько, ми й домовились. Дозвольте виписати квитанцію за послуги — сорок п'ять карбованців — і прошу до автобуса. Бачте, шофер «лівак» і він поспішає на службу.

Курортниця. Та зрозумійте, нарешті,— я приїхала в санаторій і мені ваша квартира непотрібна.

Агент. Так чого ж ви голову морочите інвалідові!?

І здоровило відходить, удаючи, що він трохи шкутильгає.

Минає півгодини. Агенти запихають у автобуси неорганізованих курортників, які приїхали в Євпаторію без путівок і курсовок. Привокзальна площа порожніє. Із репродуктора знову лине бравурна музика галопу...

Ця сценка відома багатьом прибуваючим на курорт. І хоча ще порожньо на євпаторійських пляжах, а підготовка до гарячої пори вже йде на повний хід: складаються умови з квартирохазяїнами, комплектується загін агентів.

Варто б і Євпаторійській міськраді розтопити лід байдужості і з запалом попрацювати над кращим обслуговуванням «неорганізованих» курортників. Насамперед треба захистити їх від спритних спекулянтів, які діють під вивіскою артілі ім. Караєва.

С. МОНЯК.

м. Євпаторія.

ФЕДІВ ПЛЕМІННИК

Почалося все з того, що до директора будинку відпочинку з'явилася непоказна, ще молода людина з ледве помітною лисинкою і подала листа в незапечатаному конверті.

«Любий друже! Направляю до тебе, згідно нашої домовленості, свого племінника. Влаштуй його на роботу. Сміливо можеш доручати йому найсерйознішу справу — він переміняв багато професій і має великий досвід. Твій друг Федя».

Директор почухав за вухом, викликав свого заступника і розпорядився призначити людину з лисинкою експедитором по доставці залізничних квитків.

Минуло всього кілька днів і виявилось, що Федів племінник доручену йому справу завалив.

— Бракує йому оперативності, мобільності, так би мовити,— говорив директорові заступник,— не годиться він для цієї роботи.

— Ну, гаразд, — подумавши, сказав директор,— призначте його завідуючим камерою схову.

Через два тижні заступник доповів директорові, що Федів племінник не справляється й з новою роботою.

— Ледар він великий, — говорив заступник,— у камері безладдя, а він сидить і ковбасу весь день їсть, пацюків розплодив...

— Що ж робити? — задумався директор.— Хіба призначити його нічним сторожем.

Тієї ж ночі, призначений на посаду сторожа, Федів племінник заснув на посту, а якісь халамидники позривали всі квіти під вікнами директорової квартири.

Тут уже не витримав сам директор. Викликавши заступника, він цілу годину відчитував його за Федьового племінника.

— Доведеться, значить, звільнити його,— коротко резюмував заступник.

— Е, ні,— заперечив, заспокоївшись, директор,— дядечко цієї людини нам дуже потрібний.

— Що ж тоді робити?

— Що робити? — Директор довго думав і раптом схопився з місця.— Стій, придумав! —закричав він,— ти кажеш, що він нічого не тямить?

— Абсолютно нічого.

— Ну, так чого ж ми думаємо? Призначимо його культурником.

— Оце ідея! — зрадів заступник.

... Культурником Федів племінник працює й досі.

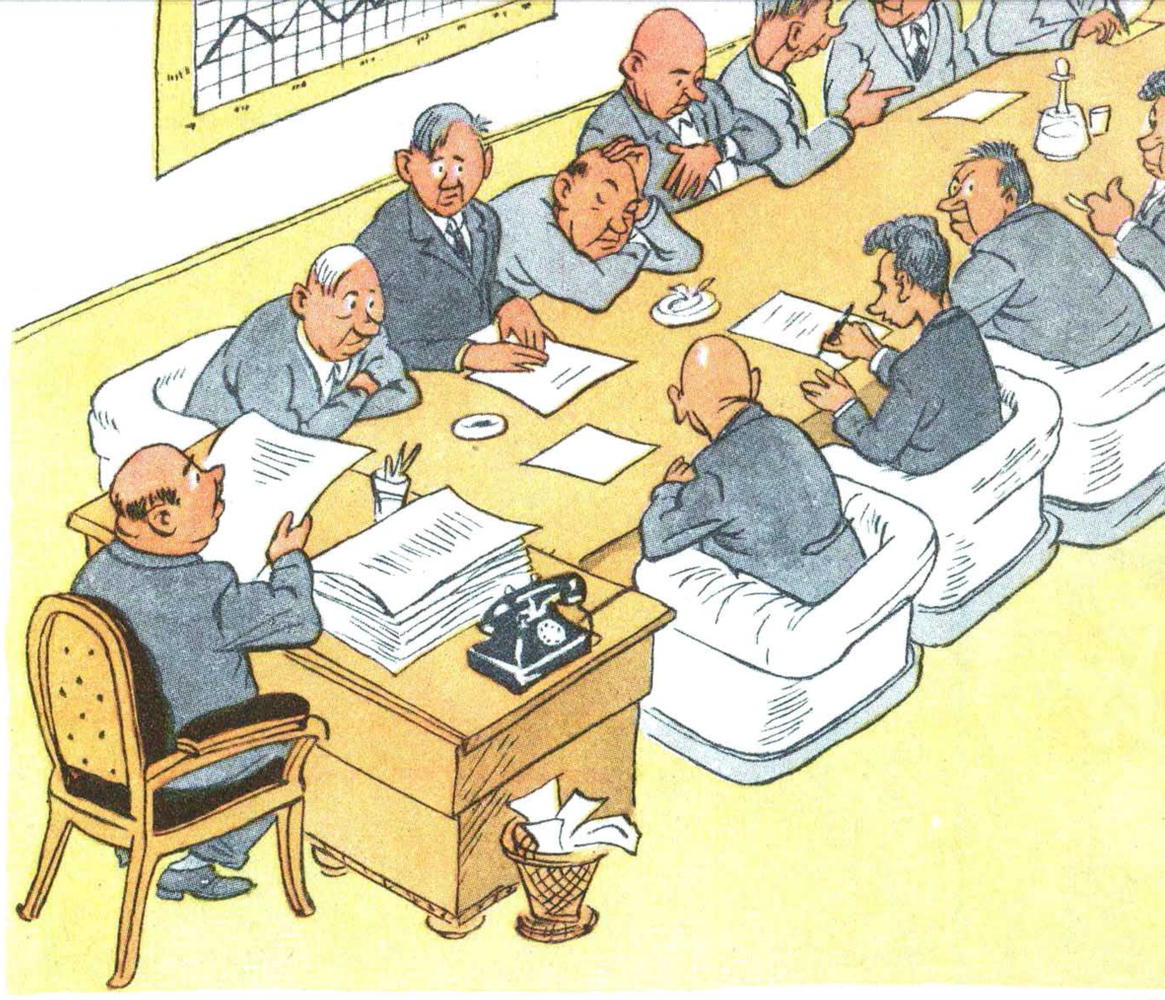

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— Товариші, я скликав вас для того, щоб повідомити, що директива номер шістсот дванадцять, яку було доповнено директивою номер сімсот двадцять, а потім скасовано директивою номер сімсот дев'яносто, відновлюється знову з доповненнями, які буде повідомлено у директиві номер тисяча сто дев'яносто. Зрозуміло?

ЗАПИСКА

Я зайшов до свого приятеля Боби Капустяникова. Боба сидів за столом і читав якусь записку. На його круглому, прикрашеному тоненькими вусиками, обличчі сяяла щаслива посмішка.

— Записка,— сказав він замість привітання,— від неї!

Мені не треба було дізнаватися, хто вона така. Я уже знав, що кілька днів тому Боба познайомився на пошті з дівчиною, яка видавала кореспонденцію «до запитання». На другий день знайомства молоді люди разом відвідали кіно, і ось тепер черговою віхою на шляху їх зближення була, очевидно, ця записка.

— Сьогодні у неї дуже багато роботи,— продовжував Боба,— і ми не встигли сказати одне одному й двох слів, але вона написала записку, і я на сьомому небі від радощів. Іди сюди, читай!

Я взяв з рук Боби записку і прочитав: «Дорогий дядю! Посилаю до тебе мого знайомого Б. Капустяникова. Йому дуже потрібний хороший матеріал на костюм, і я сподіваюсь, що в твоєму магазині...» Далі я не став читати і, відклавши записку, сумно подивився на Бобу. А він, не помічаючи виразу мого обличчя, захоплено говорив:

— Розумієш, яка щаслива випадковість. Її дядя — директор магазина. Як тільки вона мені сказала це, мене як сонцем осяяло. Наступного разу обов'язково треба буде поговорити про матеріал на пальто... Ні, подумай тільки, яка несподівана удача!..

Боба довго ще виливав свою радість. Скориставшись з того, що він зовсім забув про мене, я непомітно вийшов з кімнати.

В. АФАНАСЬЄВ.

Історія з двома невідомими

На околиці Києва, в Н-ському районі, десь біля селища імені Коцюбинського, виросло щось, що складається з багатьох нових будинків. Може, це «щось» — нове селище, а може — квартал або просто вулиця, точно встановити зараз важко, бо воно, так би мовити, нехрещене. Так і живуть тут мешканці, наче на безлюдному острові: у будинках, які не мають номерів, на вулиці, що не має назви, у селищі, чи то пак кварталі, який забули зареєструвати в житловому загсі.

— Доки ми будемо безбатченками?

Одержавши листа групи мешканців Н-ського будинку Н-ської вулиці з таким каверзним запитанням, голова виконкому Києво-Святошинської районної Ради т. Войцехівський одразу переслав його в Жовтневу райраду м. Києва. Оскільки, мовляв, вищезазначені будівлі розташовані у вашому, нижчезазначеному, районі, розберіться самі, що й до чого.

У виконкомі Жовтневої районної Ради розбиралися чотири місяці. А розібравшись, повернули того листа знов Києво-Святошинському райвиконкомові. «За територіальною належністю», як єхидно сказано в супровідній записці заступника голови Жовтневого райвиконкому т. Гайдидея.

Як назвати усе це неподобство?

На перший погляд, історія з безіменною вулицею і безіменними будинками дуже нагадує складне рівняння з двома невідомими. Але розв'язати цю задачу не так уже й важко. Адже під «іксом» тут приховується звичайна безвідповідальність, а під «ігреком» — її рідний брат — бюрократизм.

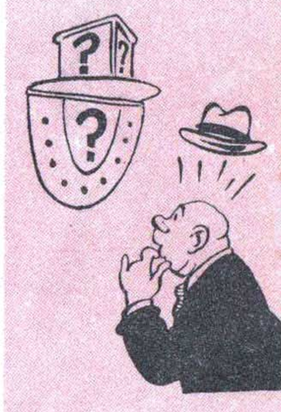

ЧЕРЕЗ РІЧЕНЬКУ, ЧЕРЕЗ БОЛОТО...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

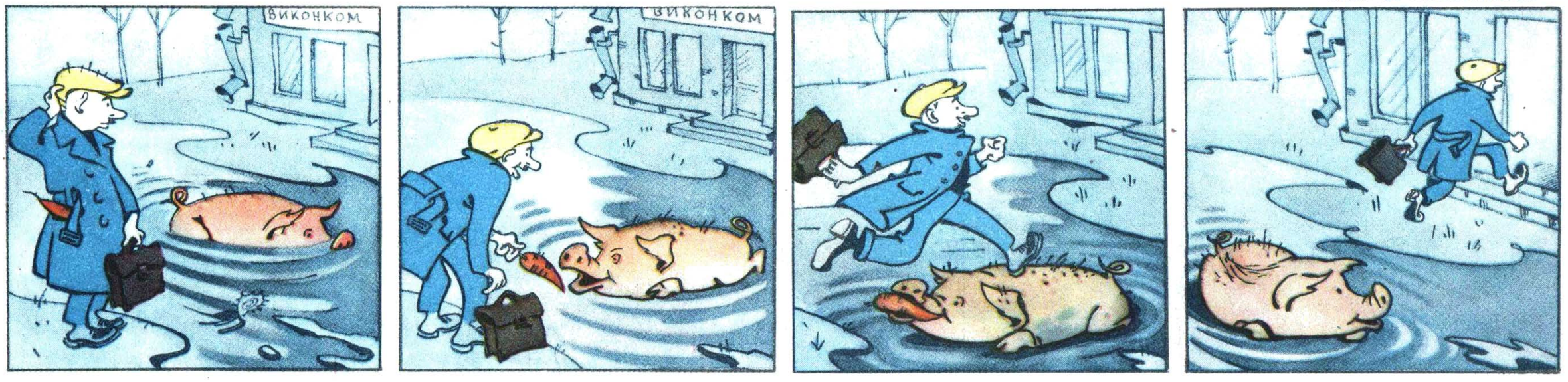

...або як голова Глибокобаюрської міськради у свині перевозу просив.

ЛЕВ І ЙОГО ТІНЬ

(БАЙКА)

Зайчисько мріяв у півсні:
«От щоб до Лева та потрапити мені!
Ким? Все одно — секретарем, посильним, —
Аби лиш бути поряд з сильним.
Зажив би я тоді! Овва!»

І враз... (а в байці «враз» завжди була)
Лев поряд опинився:
— Здоров був, Зайче! — каже він, —
Мені потрібна тінь,
А ти, я чув, в секретарях крутився...
Підеш до мене? —
Зайві там слова,
Де одного кивка доволі...

... Проходить день, і два,
Наш Заєць в новій ролі
За Левом носиться слідком,
Навколо підняли такий содом —
Побори, хабарі без ліку...
Зайчисько зроду-віку
Подібного на світі не видав,
Та заячим чуттям все ж угадав:
Мовчати треба навіть при деревах...
Аж ось біда — загнали в яму Лева.
Злетіла з Зайця вмить пиха:
— Мисливці!.. Друзі!.. Я не заєць, я — блоха.
Я йшов за Левом за наказом...
А сам не нападав ні разу,
Нікого я не з'їв,
Не крав, не брав я хабарів,
Не винен я, клянуся головою...
Я тільки бачив... Я сказать хотів...
За що ж мене?.. —
Мисливець відповів:
— За те, що тінню був німою!

Микола ПОЛОТАЙ

Переклав з російської
Ю. КРУГЛЯК.

м. Сімферополь.

«ТАЛАНТ»

Мал. Л. КАПЛАНА

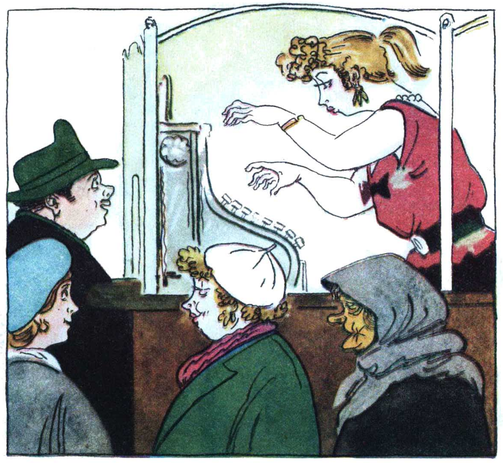

— Як вона віртуозно працює!
— Ще б пак! Вона ж закінчила консерваторію по класу рояля...

У ПІКОВОМУ СТАНОВИЩІ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА.

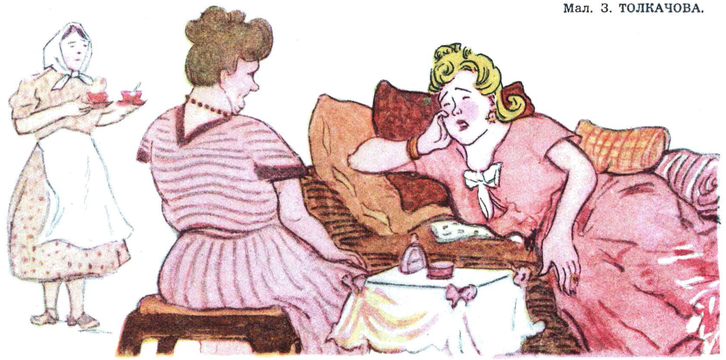

— Лікар радить мені змінити роботу. А що на що міняти, коли я не працюю?

Чудеса в решеті

«ГОЛОВНОМУ БУХГАЛТЕРОВІ РАДГОСПУ «АВАНГАРД»

Народний суд І дільниці Іллічівського району м. Одеси при цьому направляє виконавчий лист справи № 2-76 від 19 січня 1956 року про стягнення з Вас 2 крб. (два) в прибуток державі. Зазначену суму пропоную перерахувати на рахунок 11080 в Іллічівському відділенні Держбанку»...

Цю серйозну бумагу було переслано в радгосп рекомендованим листом. Марка, приліплена до конверта, коштувала 1 крб. (один). Зазначену суму, тобто 2 крб. (два!) касир радгоспу відвіз в Одесу автобусом і витратив на квиток 3 крб. 60 копійок (три шістдесят).

Таким чином, держава за те, щоб їй в прибуток надійшло 2 крб. (два), витратила 4 крб. 60 копійок (чотири шістдесят!)

Коли суддя про це узнав,
То аж облизався:
— От я мудрий! Коня загнав,
Зате піймав зайця!

Руки не доходять

ДІЯЛОСЯ це на Чернігівщині одного погожого дня. У кукурудзі зібралися керівники колгоспу імені Ворошилова. Зійшлися вони там не випадково, а на засідання. Стояло питання про відкриття дитячих ясел у колгоспі. Першим виступив голова сільради т. Миненко.

— У колгоспі щороку народжується не менше як 50 дітей, а як ми дбаємо про матерів? Та ж про ясла — перший наказ виборців, а в нас їх і досі немає.

Голова колгоспу Кругло схвально похитав головою, а потім сказав, зітхнувши:

— Дійсно, ясла потрібні... Сором — до чого ми вже дожилися, ховаємось од матерів у кукурудзі...

— Від жінок проходу нема,— прохопився заступник голови артілі. — Як перейме яка, та як почне згадувати наші обіцянки, торішні й позаторішні, так не знаєш, куди й діватися.

— Воно й справді, без ясел матерям тяжко, — сказав секретар парторганізації Бондаренко. — У мене он у самого троє. Якось дружина на день відлучилася, так я мало з ними не теє... — і покрутив пальцем перед лобом.

— Я ж і кажу, що ясла потрібні, — погодився голова колгоспу.

— Просто-таки необхідні,—загули бригадири, — літо проходить, а ви тільки обіцяєте! Робочих рук невистачає, а ви все обіцяєте.

— Обіцять не ціпом махать! — уїдливо обізвався жіночий голос, — з весни обіцяєте...

— Так я ж і кажу: треба ясла відкрити,— знову сказав голова.

Як і всі попередні рази, правління вирішило відкрити ясла. Доручили цю справу завгоспові Єдомасі.

Завгосп мотнувся в Чернігів, накупив ліжок, подушок, стільчиків, столиків. Перемоцгем ступив до контори колгоспу.

— Ну, відкриваймо!

— Де ж їх відкривати? — почухав потилицю голова.

Думали, думали правлінці, аж кукурудза шелестіла, і вирішили попроситися з яслами в школу. А в школі не прийняли,— там провадився капітальний ремонт.

— Тоді давайте відкриємо ясла у бригадній хаті, — вирішив голова.

Мало вже не відкрили, та огледілися, що варити їсти нема де.

Взялися спішним порядком кухню будувати. Ліпили, ліпили і перед жнивами таки зліпили. Усе розпланували: з вечора в бригадній хаті бригадири на наряд будуть збиратися і цигарки до півночі смалити, а зранку там же—дитячі ясла працюватимуть. Але медицина не дозволила такого «сумісництва». І знову зостались матері-колгоспниці без ясел.

* * *

А взимку почало правління прибутки за рік підраховувати — тисячі, сотні тисяч... До півтора мільйона нарахували. Добре, виходить, господарювалося. На що не глянь, усе прибуток. Запишалося правління наслідками своєї роботи. Забуло, як у кукурудзі переховувалося від докорів. Тільки голова сільради вряди-годи настрій зіпсує — про наказ виборців нагадає. І секретар парторганізації Бондаренко, як доводиться дома самому залишатися, про полегшення праці матерів починає товкти. А так усе спокійно.

— Усе в нас є,— хвалиться голова колгоспу Кругло.— Свій маслозавод на електричній енергії, свої сир і масло. І пасіка в нас! І виноградник! Дванадцять центнерів винограду торік продали — от тобі й Полісся! А які в нас ферми! На тисячу карбованців щодня молока продаємо! От тільки нема в нас приміщення для ясел.

Так чому ж у такому багатому колгоспі не збудувати ясел?

— Руки не доходять,— розводить руками Кругло...

Хороший голова артілі т. Кругло, і господарний, і дбайливий. Та коли до ясел справа доходить, не йміть йому віри. Скупий він. Дбає лише про те, що дає гроші в касу. А з ясел який зиск? Які гроші? Які прибутки? Через це нема в колгоспі ні ясел, ні клубу порядного...

На жаль, у Чернігівському районі не один такий голова. Така сквапість напала в районі на деяких інших голів, що й сміх, і горе з ними!

Так уже не хочеться їм гроші на ясла витрачати. Все вони прибіднюються та в прийми просяться.

У селі Старий Білоус голова колгоспу Нехай просився в прийми і в школу, і в сільраду, та так ясел і не відкрив. Ніде не прийняли — в школі ремонт був, а сільраді ніяково стало на шлях виселятися.

Колгосп імені Сталіна упросився з яслами до якоїсь м'якосердої тітки в хату. А тітка хоч і зглянулася над колгоспом-мільйонером, та виявилася такою чепурухою, що санітарна станція мусила закрити ці горопашні ясла. І пішов голова артілі вкупі з усією бухгалтерією у прийми до сільради, а ясла так-сяк розмістив у конторі колгоспу.

Пішло по району приймацтво. Колгосп імені Куйбишева приткнув свої ясла в сільраді. Колгосп «Шлях перемоги» упросився в школу. Та тільки слава одна, що ясла були, бо з початком навчання, коли в полі ще картоплю копали, їх довелося закрити.

Як бачите, не доходять до ясел руки і в інших колгоспах Чернігівського району. Району передового, де керівники хвалять ся, що колгоспи за минулий рік мали 60 мільйонів карбованців прибутків і 90 процентів артілей — мільйонери, а впорядковані ясла у районі на пальцях можна перелічити.

Торік у Чернігівському районі народилося 800 дітей. Є для кого ясла будувати! Але не будують! Під приймаків прибіднюються!

А як де в прийми не беруть, у район скаржаться: ніхто нам назустріч не йде!..

Чи не час уже чернігівським мільйонерам самим собі назустріч піти?

Годі вже прибіднюватись.

О. РЯБУХА,
спец. кор. Перця.

Чернігівська область.

АРХІТЕКТУРНА ПРИГОДА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Товариші, давайте швидше підпишемо приймальний акт, бо в мене чомусь уже голова йде обертом.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА та В. ЧОРНУХИ (Харків).

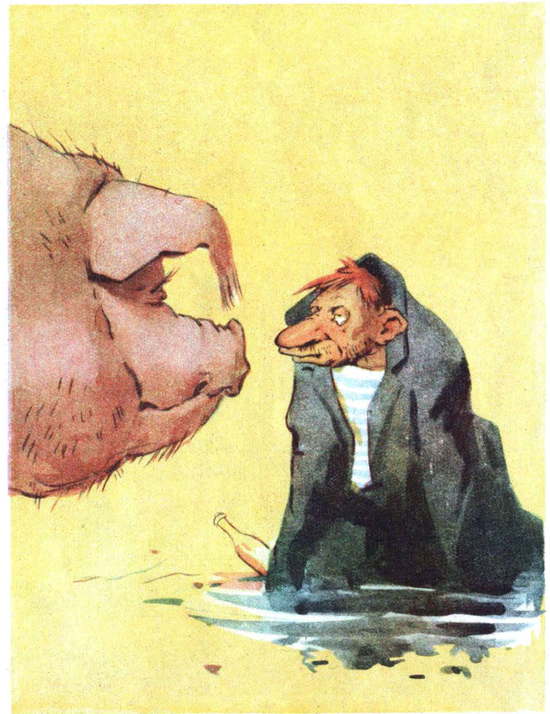

Отак була з свиньми рідниться дехто...
(Із байки С. Михалкова «У спеку»)

Організація Ку-клукс-клан зареєструвала себе, як «спілку братів милосердя».

— Добий його, хай не мучиться.

(«Шпильки» — Варшава).

Шостий американський флот збирається збільшити кількість «візитів ввічливості» до арабських портів.

Мал. С. САМУМА

— Рятуйте! Ввічливі приїхали!..

Мал. Л. БОЙКА

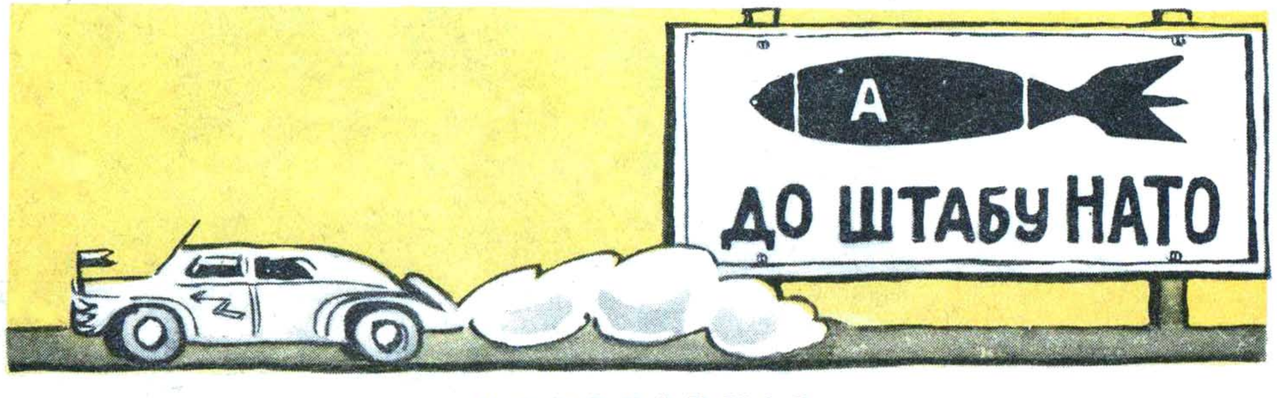

ДОРОГОВКАЗ.

Індійські казки

Чого вили шакали?

Давно колись жив в Індії один дурний цар. Він дуже дивувався, коли йому доводилося чути виття шакалів у джунглях. Однієї зимової ночі, коли віяв різкий, холодний вітер, шакали зняли таке нестерпне виття, що цар запитав одного з придворних:

— Чому ці звірі так жалібно виють?

— Вони страждають від холоду, ваша величність, — відповів придворний, — отож вони й скаржаться...

— А що ж їм потрібно?

— Їм потрібен захист від холоду: будиночки й тепла постіль.

Цар був дуже збентежений тим, що в його державі бідують шакали. Він наказав придворним взяти з казни п'ятсот золотих мохурів, побудувати на ці кошти будиночки для нещасних звірів і купити для них теплі ковдри.

Один з придворних — великий хитрун і хапуга — взяв гроші з державної казни і поклав собі в кишеню, виділивши, звичайно, якусь частку і для своїх підлабузників.

Минув час, і про шакалів більше ніхто не згадував. Аж ось якось вночі вони знову почали жалібно вити. Цар негайно викликав придворного і запитав його:

— Хіба ці нещасні не одержали того, що їм потрібно?

— Ні, володарю світу, вони одержали все, — відповів придворний.

— Чому ж вони знову виють? — запитав цар.

— Це вони від щирого серця дякують вам, ваша величність.

— А, он воно що! — вигукнув дурний цар, гордий тим, що ощасливив шакалів.

Хазяїн і слуга

Один багатій полював у джунглях і зупинився переночувати в лісниковій хатці. Багатій ліг спати при світлі. Слуга Рама влаштувався на підлозі біля його ліжка і швидко заснув.

— Рама, Рама, — гукнув хазяїн. — Піди подивись, чи немає дощу.

Слуга навіть не поворухнувся, і хазяїнові довелося кілька разів кликати його. Нарешті, Рама прокинувся, протер очі, позіхнув і сказав:

— Так, хазяїне, надворі дощ.

— А звідки ти знаєш? — спитав хазяїн.

— Кішка увійшла, — відповів Рама.

— Але як ти міг по кішці дізнатися, що надворі дощ?

— Я помацав її шерсть, — сказав Рама, — вона мокра.

— Ну, добре, — погодився хазяїн. — Погаси лампу, я не можу спати при світлі.

— А ви, пане, накрийте обличчя простирадлом, і світло не буде вам заважати.

— Ей, ти, ледарю! — вигукнув хазяїн. — Піди ж хоч зачини двері!

— Хазяїне,— відповів Рама,— я вже двічі послужив вам, а тепер ваша черга послужити самому собі.

З цими словами Рама повернувся на другий бік і захропів.

Степан ОЛІЙНИК

Пилип Краснобай

Недавно я був у районі,
В якому
Пилип Краснобай — голова виконкому.
Торік протрубив він разів двадцять п'ять:
«Культуру райцентра — пора нам піднять!»

До нього — з блокнотом, в плащі
із брезента —
Прибув я у ролі кореспондента.
Зустрів він привітно —
Зворушений вкрай,—
Ревнитель культури Пилип Краснобай.

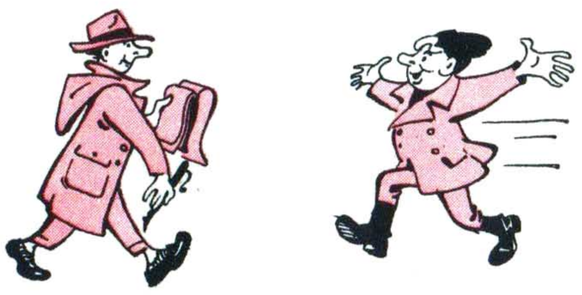

Посипались цифри
І рішень цитати...
І от ми йдемо з ним райцентр оглядати.
Пилип — попереду, а я — по сліду,
Піднявши плаща, по болоті бреду.

Щоб часом не вскочив я в більшу грязюку,
Пилип мене міцно тримає за руку!
І мовить, згадавши про свій циркуляр:
— Отут ми... рішили зробить тротуар!

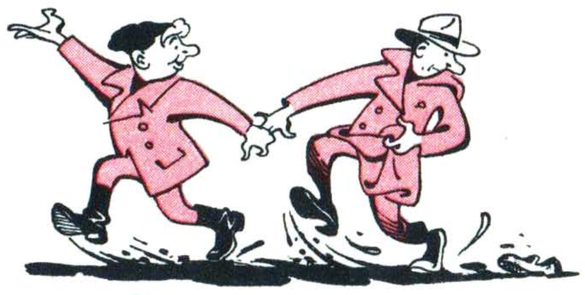

— Заждіть!— кажу.— Рішення ваші хороші,
Та кепсько, що я вже згубив десь калоші!
— Буває! — спокійно одмовив Пилип.—
Я сам тут недавно з калошами влип...

У гумових чоботях, держачись муру,—
Веде він мене показати «культуру».
— Погляньте, товариш кореспондент,
На нашу споруду, на цей монумент! —

І гордо кивнув на уквітчану арку,
Що зльотом у вись перегнала «пожарку»,
Що верх її гавами густо облип!
— Ідея моя! — похвалився Пилип.

Пізніше я взнав, що вліпили в ту арку
Відпущені кошти... для бані і парку.
Стовбичить до хмар над містечком вона.
Хоча й сміхотворна, зате показна!
Одна тільки користь від неї в районі —
Що є де приїжджим прив'язувать коні!

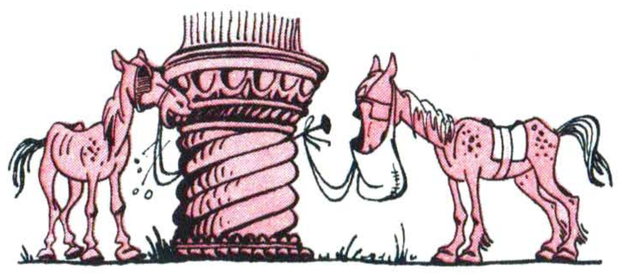

Назустріч ішов комунгоспівський зав.
Нахмурився Пилип,
Зава вбік одізвав.
І так, щоб не чув я, засипав погрози:
«Негайно із скверика вижени кози!»

Привіз мене, врешті, туди Краснобай,
Де вивіски всі починаються з «Рай»:
«Раймаг»,
«Райзагот...»
«Райспожив...»
«Райаптека»
А ось і «Районна бібліотека».

І черга стоїть!
Та дивує одно:
Чому там книжки видають у вікно?

Заходим...
(Весела в Пилипа натура!)
«Дивіться,— говорить,— яка в нас культура:
Купуєм і стільки завозимо книг,
Що, гляньте, набилось по самий поріг!
Звичайно, в кімнатці одній тіснувато,
Та винні й письменники — пишуть багато!..»
Пилип жартував,
А на нього із стін
Суворо дивилися — Гоголь, Щедрін...

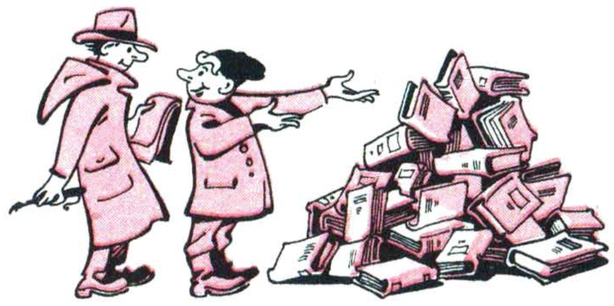

...Стемніло
Й вечеряв я в тому кафе,
Де «КА» хтось відбив і стирчить тільки...
«ФЕ».
Хотів по вечері в кіно завітати,
Та взнав, що «потрібно стільця свого мати».
— Із світлом заминка! — казав Краснобай.
Отож і осталось, як кажуть: бай-бай!

З годину лежав я в холоднім готелі,
Крутився і вертівсь на дощаній постелі
І думав, що де я вже не бував —
«Героя» такого іще не стрічав!

Схопився, одягнувсь,
Роздобув собі свічку
І славить Пилипа — засів на всю нічку.
Весь час на ліричний настроювавсь тон —
На оду!
А вийшов — оцей фейлетон.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Є ще чимало випадків, коли в колгоспних клубах тримають курей, телят і т. д.

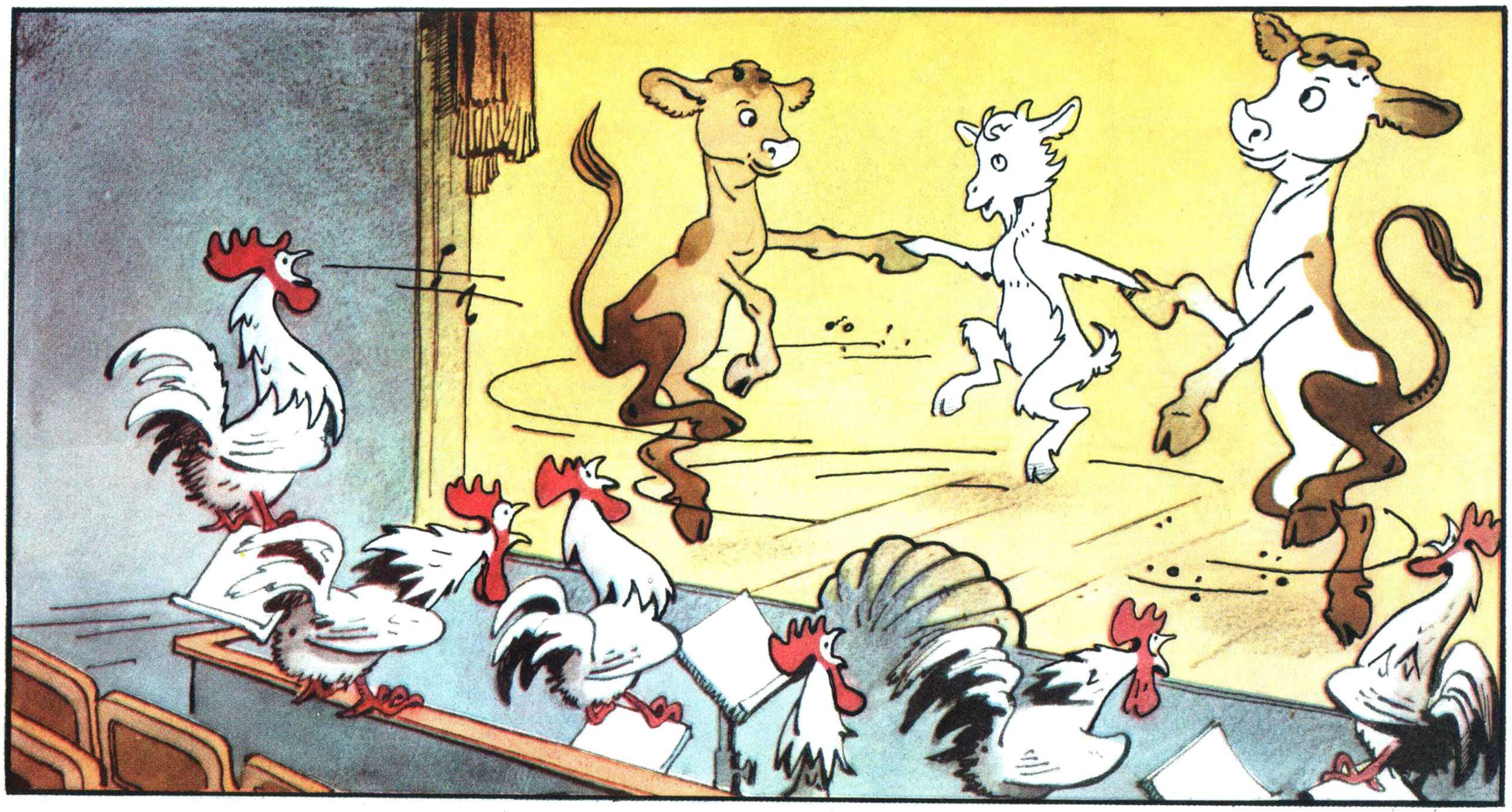

Концерт у клубі.

Дмитро БІЛОУС

Про долю одного листа

(З ЧИТАЦЬКОГО ЛИСТА)

Місток стояв і впав без сил,
Немов старик похилий.
Ані настилу, ні перил, —
Самий лиш насип цілий.

На ноги б той місток звести —
Так ні, — чекати годі.
В обхід по твані треба йти
Машині і підводі.

Міст є межею двох полів, —
Щось на зразок кордону,
І знає міст аж двох голів —
Того й того району.

Один говорить: «Це ж конфуз,
За це ще нас розпишуть».
А другий каже: «Боягуз!
Міст можна й так залишить».

Як видно, перший голова
Боїться дуже преси.
А той сміється та кива:
— Дивак довготелесий!

Коли подумать, то воно
Не тема для газети.
Про це писали вже давно
Сатирики-поети.

І вже їм нашого моста
Ніяк не можна гудить,
Бо вріже критик їм хвоста,
Як повторятись будуть...

Та це, сказать без зайвих слів,
Не можна так залишить:
Не про моста, так про голів,
А все-таки напишуть.

Мал. САШКА.

— Це ви, бабо, тут ворожите?
— Я, голубе...
— Людей, виходить, дурите?
— Що ви, боронь боже, я чесно!..
— Ну, то глядіть мені, щоб без обману!

Перечниця

Поїзд треба зупинити!

Ой, як зраділи трудящі Більшовцівського району на Станіславщині, коли дізналися, що залізничну лінію, яка проходить через їхній район, відбудовано. І як засмутилися вони, коли довідалися, що поїзди, які ходять тією лінією, не зупиняються на станції Слобідка-Більшовцівська, а тільки свистять та дим пускають, пролітаючи мимо. Тому виконком райради звернувся до керівників Станіславського відділку Львівської залізниці:

— Зупиняйте поїзд на нашій станції, товариші!

У відповідь на прохання виконкому начальник пасажирського відділу Предко відсигналив коротко і різко:

— «Через відсутність приміщення для каси і пасажирів, зробити зупинку поїзда по Більшовцям немає можливості»...

Словом, теж свиснув, пи́снув, пустив дим у вічі і забув сказати, хто ж про ту касу повинен подбати і про все інше.

Чи не стрілочник, часом?

ПІВЕНЬ-АВРАЛЬНИК

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

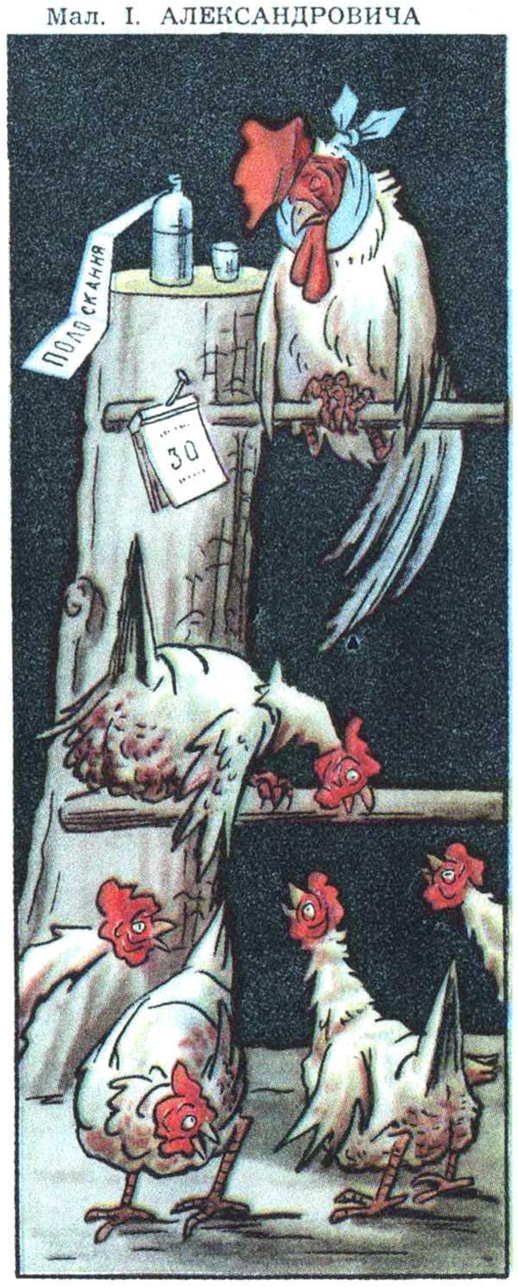

— Що це з Півником?
— Три тижні мовчав, а потім хотів за один тиждень всю місячну норму виспівати!..

Перечниця

Антихудожня грубка

Ремонтно - будівельна контора Львівського міськжитлоуправління боляче вразила художній смак громадянина Орлова. Збудувала в його квартирі антихудожню грубку. Не сказати, щоб та грубка була потворно перекошена, чи не було в ній тяги, а просто колір кахлі не сподобався господареві.

Не стерпівши такої наруги, Орлов викликав до себе комісію і, не чекаючи висновків, поставив конкретну вимогу:

— Облицюйте мою грубку світлішою кахлею!

Але члени комісії заявили, що нема потреби вдруге витрачати державні гроші. А один з інженерів ще й шпильку підпустив:

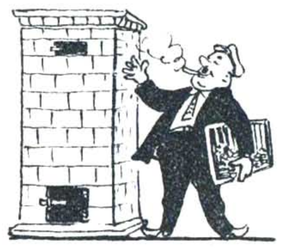

— Ви, — каже, — начальник облплану і самі особисто затвердили зразки такої кахлі для масового виробництва. То й милуйтеся нею у своїй хаті.

Комісія затялася, але й Орлов не відступив доти, доки не вволили його волю. І за державні гроші.

Будували пічники грубу і дивувалися, чому для квартири Орлова не підходить те, що він затверджує для масового вжитку?

І справді — чому?

Вигадник

А. В. Желябов, директор Високопільської МТС на Херсонщині, — неабиякий вигадник.

Взяв він ще на початку минулого року та й вигадав, що всі мотори й генератори МТС відремонтовані в херсонських майстернях «Сільелектро» і навіть випробування пройшли.

А щоб вигадка стала ніби правдою, директор МТС «організував» начальника майстерень «Сільелектро» Гладштейна, механіка МТС Бочкаря, і записали вони цю вигадку на папері та охрестили її актом. Зробилася вигадка уже не вигадкою, а документом. Представив Желябов той акт у Велико-Олександрівський пункт Сільгоспбанку, а банк видав на вигадані витрати МТС 22.640 карбованців.

Директор МТС обернув ті гроші на інші потреби й гадав, що сховає кінці в воду. Але банківські працівники невдовзі розібралися, в чому справа, й написали про вигадника Високопільському райкомові КП України. Написали й ждуть, коли райком КПУ закличе його до порядку.

Ждуть від минулого року й досі.

І нагадування не допомагають.

Невже витівка А. В. Желябова керівникам Високопільського району до серця припала?

Чого ревуть вони?

Ревуть, стогнуть автомашини, яким доводиться працювати на об'єктах тресту «Дзержинськбуд».

Чого ревуть? Чого стогнуть?

А того, що керуючому трестом «Дзержинськбуд» т. Арешковичу дуже полюбилося слово «нехай».

— Дуже по́гані під'їзди до будівельних майданчиків, — скаржаться шофери.

— Нехай... — одказує їм т. Арешкович. — Ми не дороги, а будівлі споруджуємо.

— Але ж машини ламаються.

— Нехай... Нам — аби будувалося.

Отак, крізь пальці поглядаючи на роботу автотранспорту, керуючий трестом перестав навіть помічати, як деякі його підлеглі перетворюють вантажні машини на легкові. Робітники на об'єктах ждуть матеріалів, а їх довго не возять, бо на кількох вантажних автомобілях щодня по місту гасають начальники дільниць тт. Моржов, Крайовський та інші.

А от начальнику дільниці т. Соколову вантажної машини не вистачило, так до нього прикріпили... самоскид «ГАЗ-93». Самоскид возить начальника дільниці щодня на роботу і з роботи, цілими годинами простоює перед вікнами його квартири, поки він снідає та обідає.

І про це, між іншим, шофери казали керуючому трестом «Дзержинськбуд» т. Арешковичу. Але т. Арешкович рукою махнув:

— Ет, нехай...

Через оте «нехай» і ревуть, стогнуть машини. Через нього роботу цілої автоколони занехаяно!

ПОШТА ПЕРЦЯ

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Дуже вперті люди сидять у тебе під боком, у Дарницькій міжрайонній майстерні капітальних ремонтів, де директором т. Поцубенко. Ще в жовтні минулого року здали ми туди на ремонт мотор з автомашини. Здати здали, а назад одержати ніяк не можемо. Ця тяганина нам уже стільки коштує, що, напевно, за витрачені гроші вже й новий мотор можна було б купити.

Взяли з нас ремонтники 1000 крб., а потім чотири рази на вимогу майстерні за 180 кілометрів возили ми то поршні, то поршневі кільця, то вкладиші, а кінець кінцем виявилося, що бракує прокладок під картер та сальників.

Уже в нас і терпець луснув: «Віддайте,— кажемо,— мотор!» Так ні — не віддають і не ремонтують.

Допоможи нам, Перче, забрати наш мотор хоч в такому стані, як він є, ми вже самі дамо йому раду без дарницьких горе-ремонтників.

С. КРИВИЦЬКИЙ,
директор Гельмязівської МТС.
Черкаська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Є ще на білому світі людці, готові в чиновному запалі навіть на картину Рєпіна ляпнути квачем інвентарний номер... Адже ж «штампують» у нас дьогтьоподібною фарбою номери на білизні наших санаторіїв, готелів, лікарень, не думаючи про те, що це псує річ.

Естети з Одеського поштамту ляпають своїм квачем-штампом пляжі на «найуразливіших» місцях художніх листівок. Дяді з підприємства, яке випускає круглі кишенькові люстерка з фотографією чудової дитини на звороті, плямують своїм квачем зображення дитини штампом «2-й сорт».

От добре було б, шановний Перче, коли б подібні штампи та стояли на лобі у таких «естетів», щоб люди знали, кого треба остерігатися!

К. ШРАГО,
викладач Одеського залізничного технікуму.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Був час, коли ми потопали в паперах, звітах, зведеннях. Був — та минув. Тепер наша Рогатинська МТС від нас письмових звітів не вимагає, ні. Тепер ми тільки зобов'язані щодня передавати інформацію телефоном.

Інформуємо ми МТС щодня, окрім усього іншого, і про надої молока. Ми — телефоном, а МТС нам у відповідь — директивою. Ми, наприклад, доповідаємо, що на 1 лютого від кожної фуражної корови в середньому надоїли по 400,5 літра молока, а МТС через чотири дні нам одписує: пропонуємо домогтися на 1 лютого надою по 390 літрів.

Не впоралися ми з завданням, поставленим перед нами старшим зоотехніком МТС т. Стрельниковою: з 400,5 літра ніяк не змогли зробити 390. А ще важче було виконувати її директивні вказівки на березень та інші місяці, бо наші корівки незмінно обганяють старшого зоотехніка і ніяк не хочуть зважити на його «куці» контрольні завдання, так сумлінно видоєні з пальця в тиші кабінету.

Що то значить несвідомі тварини! Не слухаються директив! І щоб його таке зробити, Перче, щоб наші корови почали укладатися в директиву: може, перевести їх на голодну дієту?

Чи, може, краще було б працівників МТС, що так безнадійно одірвалися від життя, на якийсь час від канцелярських столів одірвати?

А. ДЕМЧИШИН,
голова колгоспу ім. Молотова.
Станіславська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Директор заготівельної контори Міськівської райспоживспілки (Ворошиловградщина) Клименко Г. К. зловживав своїм службовим становищем, зірвав виконання плану заготівель овочів. Про це у «Перці» № 1 було надруковано замітку «Райсобіспілка».

Після виступу Перця Клименка знято з роботи.

★ Голова колгоспу «Більшовик» (Коломийський район, Станіславської обл.) Харитонов К. І. грубо порушував Статут сільськогосподарської артілі. Колгоспники написали про це листа до редакції. Проведеною перевіркою факти ствердились.

Рішенням бюро Станіславського обкому партії Харитонова К. І. з партії виключено і притягнуто до кримінальної відповідальності.

★ Гр-ка Кофанова Я. Ф. з с. 3-я Старовірівка (Старовірівський район на Харківщині) поскаржилася Перцеві, що через недбальство ветеринарних працівників району Гиренка, Протасової та Почерніної в неї загинула корова.

Після втручання Перця народний суд Старовірівського району ухвалив стягнути з винних на користь скаржниці по 700 крб. з кожного.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Начальник станції Андріяшівка, Південної залізниці, Стороженко вважає себе феодальним князьком, а транспорт — своєю вотчиною. Не дали йому, приміром, цукру, і він загальмував відвантаження буряків на цукрозавод. Пункт «Заготзерно» відмовився провести від своєї електростанції електрику на квартиру Стороженкові, і Стороженко «тисне» на колектив «Заготзерна», паралізує його роботу. Він навіть хотів зірвати впровадження новобункерних вагів, винайдених техкерівником пункту. Лише завдяки втручанню керівних організацій бункерні ваги було впроваджено.

Начальник станції не повідомляє Волошинівську МТС про вантажі, що прибули для неї, тому МТС доводиться платити великі штрафи за простій вагонів.

Залізничний «князьок» пиячить, часом навіть руку заносить на клієнтів станції. А вищі залізничні інстанції ніяк не доїдуть до нашої станції та не нагадають «князькові», в які часи і на чиїй землі він живе.

М. ЄРЕМЕНКО.
секретар КСМорганізації пункту «Заготзерно».
Сумська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (330) (на украинском языке). Підписано до друку 28. III. 1956 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 03890. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1349. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

А вже весна, а вже красна...

Мало їздить тракторист,
Більше лазить рачки, —
Він шукає то ключі,
То якісь кусачки...

Замість мила ССТ
Привезло нам, кажуть,
Цілу хуру олівців
Тих, що губи мажуть.

Роботяги Клим і Гнат —
Нерозлучні друзі:
Разом сплять на буряках
І на кукурудзі.

Бігла Гандзя на базар
З добрим глеком меду,
Обігнала сім підвід
І одну «Побєду».

Як у справжнього борця,
У Кирила плечі:
Не стягнув би силача
Трактором із печі.

«Щоб ти, ледарю, сказивсь, —
Лається Мелашка, —
Куди в хаті не поткнись,
Там порожня пляшка».

Текст П. ГЛАЗОВОГО.
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА